

Úpadek USA - 500 bezdomovců spí na parkovišti v Las Vegas

- CZ24 News | 14. dubna 2020

USA: V souvislosti s koronavirovou infekcí uživatelka twitteru Mancino-Williams zveřejnila níže přiložené foto s textem: Nevada, jedna z nejbohatších zemí na světě, rozdělila toto parkoviště čarami, aby bezdomovcům vyznačila bezpečný odstup 6 stop.

Pokládal jsem to za hoax nebo špatný vtíp dokud jsem tuto zprávu neověřil v bulvárním The U.S.Sun pod titulkem „500 bezdomovců spí na parkovišti v Las Vegas po vyloučení z přístřeší, když byl jeden bezdomovec pozitivně testován na koronavirus.



Město Las Vegas, Clark County zřídili dočasné útočiště pro místní bezdomovce

Mancino-Williams (@Manda_like_wine) je asi velkou patriotkou, protože Nevada není ani jednou z nejbohatších zemí na světě a dokonce ani ve Spojených státech, ale svým HDP na hlavu se blíží chudším státům EU. Přesto je tam bohatství a chudoba blíž než kde jinde. Stačí říct Las Vegas nebo Reno a srovnat to s bezdomovci na asfaltu. Nevím jak na čtenáře, ale na mě ten obrázek ze Spojených států v 21. století dolehl drtivě. Více než cokoliv jiného mě to připomnělo obrazy ze sci-fi Frederika Pohla a C. M. Kornblutha Ochodníci s vesmírem. Jeden čtenář-hodnotitel-napsal:

Velice originální vyobrazení nastávajícího úpadku lidské společnosti. Planeta již vlivem exploatace neuživí nadbytek obyvatelstva a lidstvo se upíná k zoufalému kroku. Osídlení nové planety se jeví jako nejlogičtější řešení a pozemští mocnáři spřádají plány, jak na tom co nejvíce vydělat. Autoři nás provedou netradičním systémem určitých kast, mezi kterými neexistuje ani přátelství ani kooperace. Nejvyšší komoditu představuje umění obchodu a reklamy. Komu se tedy podaří nejvýhodněji „prodat“ neobydlenou planetu?

Krátký úryvek se týká „ubytování“ běžných lidí, v té době vlastně bezdomovců, kteří přespávají na oddělených schodech obchodních center:

Ke vchodu pro nocležníky v Tauntonově budově jsem dorazil v 21,59. Načasované zařízení za mnou automaticky zabouchlo dveře. Spatřil jsem stísněný výtah na mince. Hodil jsem do něj čtvrt dolar, stiskl 35, a zatímco se výtah dýchavičně pachtil vzhůru, četl jsem upozornění.

„Nocležníci přebírají veškerou odpovědnost za pořádek mezi sebou.

Vedení podniku nenese odpovědnost za přepadení, krádeže a znásilnění.“

„Nocležníci se upozorňují, že přepážky se zdvihají ve 22,10 a podle toho si zařídí své osobní potřeby.“

„Nájemné se platí za každou noc předem u výběrčího robota.“

„Vedení podniku si vyhrazuje právo

odmítnout pronájem stálým odběratelům konkurenčních výrobků značky Super.“

V třicátém pátém poschodí se dveře šachty otevřely. Zdálo se mi, že se dívám na sýr plný červů. Všude se kroutily a natrásaly spousty lidí, mužů i žen, a snažily se zaujmout co nejvýhodnější polohu, než se zvednou přepážky. Pohledem na hodinky jsem zjistil, že je 22,08. Opatrně a docela pomaloučku jsem se proplétal v blikavém světle kolem končetin, překračoval jsem těla, omlouvaje se na všechny strany, a počítal jsem na sedmnáctém schodě jsem překročil jakousi postavu úplně zachumlanou do přikrývek, právě když mé hodiny ukazovaly 22,10. Ozval se skřípot a zaklapnutí. Přepážky se zvedly a oddělily osmnáctý schod od sedmnáctého, na kterém jsem zůstal já a ...

To se zase příliš neliší od tweetu Mancino-Williamsové. Jak až k tomu mohlo dojít? Je to nesporně účet, které zemi, státu, světu, vystavilo více než třicetileté období liberální demokracie. Dlouhou dobu jsem tomu pojmu nerozuměl. Liberální znamená svobodný, svobodomyslný a tedy jako adjektivum ke slovu demokracie mi přišlo nadbytečné. Copak lze vážně mluvit o nesvobodné či nesvobodomyslné demokracii?

Dnes už si to dovedu zdůvodnit snahou nějak zakotvit, že svobodě a zvláště svobodě v podnikání nelze nic nadřadit, že ono *liberté* v proslulém heslu *liberté, égalité, fraternité* je vždy a za každých okolností nezpochybnitelné. Dnes se (právem) zpochybňuje rovnost – té absolutní totiž skutečně nelze dosáhnout a požadavek rovnosti se proto nahrazuje požadavkem spravedlnosti. Stejně tak jako požadavek bratrství se nahrazuje požadavkem solidarity.

A tady se dostávají požadavky spravedlnosti a solidarity s požadavkem svobody do rozporu. Jestliže ve zvolání *liberté, égalité, fraternité* měly všechny tři složky stejnou váhu, najednou se objevilo: „Solidaritě říkám ano, ale nesouhlasím s vynucenou!“ A že je takto „vynucená“ svoboda – to nevádí? A spravedlnost: „Jistě, ale ve službách té svobody!“ Spravedlnost jako služka? Právo je vůle vládnoucí třídy povýšená na zákon napsal mnohdy falešně kritizovaný K. Marx a neměl snad pravdu?

I filosofové občas ujedou ve svých utopických předpovědích. U nás to byl Václav Bělohradský, který adoroval model demokracie *lib – lab*. Vždy, když se kyvadlo dostane do příliš krajní polohy, převáží vůle voličů a z *lib* se stane *lab*. Inspiroval se ve „staré dobré Británii“ kde *lib* byla zkratkou vyhrazenou liberálům a *lab* zase labouristům. Jenže labor, v britské angličtině labour, má význam práce, dělnictvo a přiřazovalo se tomu (z francouzské tradice) název levice. Souvisí to s místy, která jednotlivé skupiny zaujaly na prvním zasedání Generálních stavů v roce 1789. Zatímco příznivci monarchie a starých pořádků seděli vpravo, zastánci změn seděli vlevo. Dnes jsou příznivci stávajících poměrů pravičáky, kdežto příznivci změn jsou levičáci.

Takže se vlastně nic moc nezměnilo?

Ale změnilo a hodně. S pádem socialistického bloku se ztratil kapitalismu nepřítel, který svým důrazem na nemonetární hodnoty, nutil kapitalismus k drahému „welfare state.“ Už žádná omezení, ve jménu svobody dostala zelenou svévole. K moci přišli liberálové, kteří pohrdají jistotami, oškliví si solidaritu, kolektiv, neboť věří, že hybnou silou pokroku není spolupráce, nýbrž soupeření, jehož přirozenými průvodními projevy jsou individualismus, sobectví, chamtivost.

Společnost se na změnu hodnotové orientace adaptovala, jenom její humanisticky založená část občas zůstala s ústy dokořán. Hodnotila pozitivně změnu z politické nesvobody, ale brutální ekonomický tlak s často kriminálním pozadím, kterému dnes čelí dokonce i střední třída jim připadá minimálně srovnatelný s negativy období totality. Souvisí to s klimatem v celé společnosti, vše ostatní potlačujícím tlakem na výkon a úspěch a hodnotovou orientací – až v křeči, nejsme přece „socky!“ *Ja, ja, du hast Recht*, soutěž není spolupráce.

Liberalismu jakoby zapomněl na svoji antifeudální revoluci, ve které bojoval proti nezaslouženým privilegiím a dědičným výsadám šlechty. Obtížně se snáší kvůli apriornímu pohrdání, které adresuje neúspěšným: neuspěli jste, vyhrává vždy jen první, protože je prostě lepší. Že takové hledisko nepřispívá charakteru je – myslím – jasné. Levice korumpovaná konzumem zbytečností v takto vedené soutěži přebírá liberální témata (zdravím Tonyho Blaira!) prý za účelem modernizovat svoji politiku aniž by naopak liberály získala pro sociální témata, a ta se nakonec vytratí i u samotných socialistů.

O společenském experimentu genderové revoluce jsem psal už v článku [Omamná vůně liberalismu](#), kde je citován zase V. Bělohradský, který jej odhaluje jako nezávazné žvanění s původem v amerických univerzitních kampaích. Přesto, nebo právě proto hraje do karet kapitalistické oligarchii, mezi jejímiž příslušníky nachází mocné zastánce. Žádnou podporu socialistické levice nepotřebuje. Ani by ji dostat neměl. V dnešních západních společnostech nejsou společenské skupiny, za něž by se měla levice ze svých nejlepších tradic postavit, definovány genderově, nýbrž sociálně. Nebo definujete snad ty postavy ležící na asfaltu genderově?

Ale pokud se levice bude jako dosud přiklánět ke společenským experimentům, tím lépe pro oligarchii, neboť sociální otázku, na niž levici jako dosud nebude zbývat síla, bude možno definitivně odepsat. Kapitalismus je postavený na nepřetržité inovaci a kreativní destrukci. Ta inovace, ten pokrok jen tehdy, přináší-li zisk. Petr Drulák, kterého zde vykrádám píše:

Kdo o tom pochybuje, ať se podívá na tvář dnešního amerického kapitalismu. Uvidí GAFA čili Google, Apple, Facebook a Amazon. Pokud někteří intelektuálové soudí, že myšlenka pokroku se během dvacátého století někde vytratila, tak GAFA jsou jejím reálným naplněním. A také možná jde o únavu z technologických a společenských inovací, které systém lidem neustále nutí, aniž by se jich ptal a aniž by jimi nějak zlepšoval jejich životy. Socialisté se mohou pohoršovat nad tím, že tito zoufalí, vykořenění a unavení obvykle sednou na lep nějakému miliardáři nebo někomu, koho si miliardáři pro tyto účely najmou, ale pokud sami nedokážou tyto třídy oslovit, pak jim nezbude než přihlížet.

A přihlížet budou, pokud se nechají svést jakýmsi ekosocialismem, vedle genderového socialismu a liberálního socialismu. Opět se jedná o hybrid, snad i dobře míněný, který opět odvrátí pozornost od sociální otázky a samotného kapitalismu. Ale dnes je třeba se vyrovnat nikoli s mrtvou, ale naopak bující pseudoideologií havlismu, šířenou Bakalovými projekty. Havlismus rozvíjí to nejhorší z Havlova odkazu – odporný morální kýč, který neutralizuje jakoukoli snahu o omezení kapitalismu.

Liberálové nám dnes tedy prohlašují v zásadě toto: „Nesmíme kritizovat liberální politiku, jinak bychom přestali být otevřenou společností.“ Podle liberální logiky máme být otevření naprosto všemu (co po nás liberalismus chce) a nic nekritizovat, pokud jde o liberalismus samotný. To je ovšem přesný opak otevřené společnosti v jejím původním významu. Liberálům ležící bezdomovci na asfaltu nevadí. Tvrdí, že si sami vybrali, téměř stejně jako údajně reagovala Marie Antoineta na volání, že lid nemá už ani na chleba:

„Když nemají na chléb, proč nejedí koláče?“

Liberalismus je totiž nauka legitimizující kapitalismus. Nemá nic společného s demokracií a sousloví liberální demokracie je odporná a drzá lež zaměřená na méně informovanou část populace.

Leo K.